

Publicerad 2022-08-16 22:15 av Lione

Det är mörkt

när hon kommer fram
till den skadade
trägrinden
som en gång skyddade
den numera
vildvuxna trädgården

Det är mörkt
men stjärnorna lyser
och på avstånd
sveper fyrens ljus
över ön

Högt gräs
skymmer stenplattorna
näst intill
ogenomtränglig snår
stör vägen
till ödehuset
vars fallfärdiga dörr
står på glänt

Hon vet
att hon är väntad
efterlängtd

Hon vet
att jag ser henne
från min kokong
där jag skakas
av snarkningar
från honom
som äntligen lyckats
komma till ro
och vilar sitt huvud
mot samvetslös
kudde

Hon vet

att min blick
följer henne
genom bilderna
som bildas
av pennan
av orden
på pappret

Hon vet
för
det är hon
som berättar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lione med Poeter.se id #36796 innehar upphovsrätten